

Arrest

nr. 51 350 van 22 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 20 november 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van 17 november 2010, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van datum waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 november 2010 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 17 november 2010 tegengehouden op de luchthaven van Zaventem, komende van Kigali. Hij is in het bezit van een visum geldig van 16 november 2010 tot 14 december 2010.

Daar verzoeker niet in het bezit bleek te zijn van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van zijn verblijf blijken, werd op 17 november 2010 een beslissing tot terugdrijving aan verzoeker betekend. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, dient te bevatten.

3. Ernstige middelen

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet) en van de beginselen van goed bestuur inzonderheid de zorgvuldigheidsplicht. Tevens voert verzoeker ook nog een manifeste beoordelingsfout aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen, met name dat verzoeker niet in het bezit is van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Prima facie toont verzoeker geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In zoverre verzoeker doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker verklaart naar Duitsland te reizen voor de aankoop van bouwmaterialen, maar dat hij over geen enkel document beschikt hetwelk zijn motief kan staven (geen uitnodiging, geen businesscard, geen facturen, geen brochures). Tevens wordt vastgesteld dat verzoeker niet beschikt over contactgegevens van handelaars in Duitsland en ook niet in het bezit is van vervoersbewijzen naar Duitsland en terug (hij heeft enkel een ticket Brussel-Kigali). Verder stelt de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing vast dat verzoeker enkel een hotelreservatie kan voorleggen van het "hotel Ibis" te Brussel van 19 november tot 9 december 2010. Hij kan ook geen verklaring geven van zijn reisdoel in Duitsland.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de luchthaven van Zaventem werd tegengehouden en dat hij werd ondervraagd met betrekking tot zijn reisdoel.

Uit het verslag van de grensinspectie blijkt dat verzoeker verklaarde samen met zijn broer te reizen voor hun firma A. Verzoeker verklaarde boekhouder te zijn. Tevens verklaarde hij naar Duitsland te reizen om afwerkingsmaterialen aan te kopen voor een bank welke hij met zijn broer in Kigali heeft gebouwd. Verzoeker is in het bezit van een retourticket voor Kigali op 9 december 2010 en van een hotelreservatie voor een hotel te Brussel. De hotelreservatie is geldig voor 22 dagen terwijl verzoeker verklaart slechts enkele uren te zullen transiteren in Brussel en dan door te zullen reizen naar Duitsland.

Uit het verslag van de grensinspectie blijkt tevens dat noch verzoeker, noch zijn broer kunnen vertellen naar welke Duitse stad zij gaan reizen, hoe ze er naartoe zullen reizen (vliegtuig/auto/trein), wie hen zal helpen bij de aankopen (zij kunnen geen naam, noch adres opgeven van een persoon die hen zal helpen). Zij verklaren dat ze hulp gaan krijgen van Rwandese studenten, maar kunnen evenmin een naam of adres opgeven van een student die hen zou helpen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt *prima facie* vast dat de motieven van de bestreden beslissing hun grondslag vinden in het administratief dossier en niet kennelijk onredelijk lijken.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift verschillende documenten neerlegt ter staving van zijn reisdoel en zijn beweringen dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat verzoeker deze documenten geenszins aan de bevoegde overheden heeft overgemaakt op het ogenblik van zijn ondervraging en ook geenszins te kennen heeft gegeven dat hij nog bijkomende informatie kon overmaken. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aangezien de verwerende partij geen kennis had van deze documenten kan het haar ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Een *a posteriori* uitleg, welke geen steun vindt in het administratief dossier en bovendien in strijd blijkt te zijn met de verklaringen ten tijde van het verhoor, kan niet leiden tot de schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het gegeven dat verzoeker in het verleden al een visum zou hebben verkregen voor Canada en de Verenigde Staten en zelfs voor België doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van zijn reis blijken, noch zijn reisdoel en de omstandigheden van zijn reis kan uiteenzetten.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht worden *prima facie* aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU